3 Ιουλίου 2018

Φυλή των Καλάς: Οι απόγονοι του Μ. Αλεξάνδρου και των Ελλήνων

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Πολυμέσα - Multimedia

Οι Καλάς, είναι φυλή του ορεινού Πακιστάν και μέρους του Αφγανιστάν, η οποία ομιλεί δική της γλώσσα. Ο πληθυσμός της ανέρχεται περίπου στις 5.000 και παραδόξως, διαφέρει από τις γειτονικές φυλές, τόσο εθνολογικά, όσο και κοινωνιολογικά, αφού οι Καλάς είναι πολυθεϊστές εν μέσω τεραστίου μουσουλμανικού πληθυσμού.

Την διαφοροποίηση αυτή οι ίδιοι οι Καλάς την αποδίδουν στο γεγονός ότι έχουν ελληνική καταγωγή, όπως υποστηρίζουν, αφού θεωρούν τη φυλή τους μακρινή απόγονο των στρατευμάτων του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Η γλώσσα τους, ινδοευρωπαϊκής προελεύσεως, παρουσιάζει στοιχεία από τα Περσικά, τα Σανσκριτικά και τα Ελληνικά, με λέξεις στις οποίες κάποιοι γλωσσολόγοι εντοπίζουν κοινές ρίζες με τις ελληνικές. ΝΟΜ είναι το όνομα. ΠΑΡΕΙΜ, από το αρχαίο πάρειμι σημαίνει πορεύομαι, διαβαίνω.

ΧΕΜΑΝ είναι ο χειμώνας. ΙΛΑ σημαίνει έλα. ΔΟΝΤΟΥΓΙΑ αποκαλούν τα δόντια, ΝΤΙ το ρήμα δίδω, ενώ ο χαιρετισμός που σου απευθύνουν όταν σε βλέπουν είναι ΙΣΠΑΤΑ, που για μερικούς θυμίζει το ασπάζομαι. Στους χαιρετισμούς τους συναντά κανείς και τις λέξεις «χάιρε, χαϊρέτα, γιάμασις».

Την άνοιξη του 327 π.Χ. ο Μέγας Αλέξανδρος, ο Μακεδόνας, περνούσε τον ινδικό Καύκασο και κατευθυνόταν προς τον νότο. Πολεμούσε ήδη 10 χρόνια. Πέρασε την Συρία, την Αίγυπτο, την Φοινίκη, την Περσία και πολλά άλλα μέρη. Πέρα από τον Ινδό ποταμό εκεί όπου απλώνόταν η έρημος, κουρασμένος από τις γνωστές μάχες και νικημένος από τις κακουχίες, ο στρατός του, αρνείται να προχωρήσει.

Ο μεγάλος βασιλιάς υποχωρεί κι αναστενάζει «τι κρίμα που δεν έμεινε πια άλλος κόσμος να κατακτήσει»... Η αλήθεια είναι πως πέρα από την επιθυμία του Μεγάλου Αλεξάνδρου να καταλύσει την περσική κυριαρχία, το όνειρό του ήταν να φτιάξει την οικουμένη του, διαδίδοντας την αριστοτέλεια φιλοσοφία σε όλο τον κόσμο.

Εξίσου βέβαιο είναι επίσης πως ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα της εκστρατείας του, τελικά το όνειρό του πραγματοποιήθηκε, αφού ουσιαστικά δεν απαιτούσε να κάνει την οικουμένη χρησικτησιακά δική του.

Αυτόν τον οραματιστή στρατηλάτη, μπορεί κανείς να γνωρίσει ευκολότερα από την αχλύ του μύθου παρά από την μελέτη της προσωπικότητάς του. Άλλωστε οι θρύλοι ακόμα και απομακρυσμένων περιοχών που αναφέρονται σε αυτόν καταγράφονται πολυάριθμοι. Για την Αιθιοπία θεωρείται άγιος της Ορθόδοξης Αιθιοπικής εκκλησίας, για το Ισλάμ θεωρείται προφήτης, όσο για τους Καλάς, τους φερόμενους ως απόγονούς του, θεωρείται ο προφήτης που θα τους φέρει πίσω στην κοιτίδα τους.

«Με λένε Σέφ...Είμαι Ελληνας, Πατάν!» με αυτά τα λόγια είχε συστηθεί στο κ. Αλεξάνδρου ένας μουτζαχεντίν στο Πεσαβάρ. «Εμεινα άφωνος! ... Εγώ είχα ξεκινήσει να βρω τους Καλάς, τους Ελληνες των Ιμαλαΐων και ανακάλυπτα εντελώς απροσδόκητα μια ακόμη φυλή που δήλωνε με περηφάνια ελληνική....Έμαθα λοιπόν ότι οι Πατάνς, ή Παχτούν, είναι οι αρχαίοι Σάκες ή

Παχτίες ή Σκύθοι και ήταν νομάδες και βοσκοί.

Όταν ο Μέγας Αλέξανδρος κυρίευσε την Βακτριανή, παντρεύτηκε την πριγκίπισσά τους, την «Καλλιπάρειο» Ρωξάνη, και το ίδιο έκαναν και πολλοί αξιωματικοί και στρατιώτες του με άλλες ντόπιες γυναίκες.

Ετσι «μπερδεύτηκαν» Μακεδόνες και ντόπιοι σε τέτοιο βαθμό ώστε οι τελευταίοι να θεωρούν του εαυτούς τους Γιουνάν «Ελληνες» μέχρι τώρα» διαβάει κανείς στο βιλίο του κ. Αλεξάνδρου, στις σελίδες του οποίου προσπαθεί να μας συστήσει τις λησμονημένες φυλές των Καλάς, Πατάνς και άλλους Έλληνες του Πακιστάν. Όπως συμπληρώνει σε αυτό τα ήθη και τα έθιμα τους κουβαλούν μέσα τους αρχαία Ελλάδα αλλά το πιο σημαντικό είναι ίσως, η ελληνική συνείδηση και η δίψα τους για τη μακρινή χώρα των προγόνων τους.

Οι Καλάς αν και δεν ξέρουν την λέξη έλληνας γνωρίζουν πως έχουν έρθει από μια μυθική χώρα, την Τσιάμ, και πως είναι παιδιά του Μεγάλου Αλεξάνδρου, διασώζοντας ιστορικά στοιχεία που αποδεικνύονται εντυπωσιακά. Για παράδειγμα η παράδοση των Καζήδων Καλάς, των ζωντανών απομνημονευτών της ιστορίας, αφού οι Καλάς δεν έχουν γραφή, αναφέρει πως ο Μέγας Αλέξανδρος δηλητηριάστηκε.

Η ανατολή και δύση μιας αυτοκρατορίας, το βάδισμα των εχθρών, η πλημμυρίδα των περιπλανώμενων και η δουλεία , ήταν γεγονότα τα οποία οδήγησαν στη πρόσμειξη ενός συνονθυλεύματος πολιτισμών.

Η πρόσμιξη μάλιστα που δημιούργησε την φυλή των Καλάς εικάζεται πως έμεινε ανόθευτη παρά τα τέσσερα μεγάλα ρεύματα που επικράτησαν εκεί, – του ελληνοβουδισμού, του νεστοριανισμού, του μανιχαϊσμού και τέλος του Ισλάμ, αφού ούτε ο Ταμερλάνος ούτε οι Βρετανοί κατάφεραν να τους κυριεύσουν ενώ ο Ατούρ Αχμάν εξισλάμησε όλους τους κατοίκους εκτός από αυτούς. Μέχρι και σήμερα οι άνθρωποι αυτοί έχουν διατηρήσει τις προελληνοβουδιστικές παραδόσεις της περιοχής και δηλώνουν πως νιώθουν ιθανεγής λαός του Πακιστάν.

Ζώντας σε τρία χωριά, τοποθετημένοι στο μέσο ενός πληθυσμού στην πλειονότητα του μουσουλμανικό, οι άνθρωποι αυτοί κατάφεραν να αναπτύξουν μια κουλτούρα, στην πραγματικότητα, μοναδική, η οποία διαφοροποιείται τόσο στην γλώσσα όσο και στον ίδιο τον πολιτισμό.

Εκτός από τον κ. Αλεξάνδρου κι ένας άλλος Έλληνας εκπαιδευτικός και ακτιβιστής, ο οποίος απασχόλησε την παγκόσμια κοινότητα όταν απήχθη για 7 μήνες από τους Ταλιμπάν, γνώρισε την φυλή των Καλάς από κοντά και κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες να μας την συστήσει.

Η αφορμή για την επαφή του με τους Καλάς δόθηκε σε κάποιο από τα ταξίδια του στην Ασία, όταν ένας αμερικανός του σύστησε να επισκεφτεί τον παράδεισο τον

ορειβατών, το βόρειο Πακιστάν. «Πριν τον συναντήσω δεν είχα σκοπό να επισκεφτώ το Πακιστάν. Την πρώτη φορά όμως που έφτασα το πολιτισμικό σοκ ήταν μεγάλο.

Στα μουσεία του Ισλαμαμπάντ και άλλων μεγάλων πόλεων υπήρχαν ελληνικές επιγραφές και νομίσματα, χρυσά και αργυρά, με ονόματα όπως Πανταλέων, Καλλιόπη, Ευκρατίδης, Δημήτριος. Εντυπωσιάστικα γιατί μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχα ιδέα πότε οι βασιλείς αυτοί βασίλεψαν σε μέρη όπως το Ιράν, το Πακιστάν, το Τατζικιστάν, το Κιρκιστάν αφού στα βιβλία της ιστορίας μας, δεν υπάρχει ούτε μια σελίδα αφιερωμένη στην ιστορία των διαδόχων του Μ. Αλεξάνδρου.

Σε ένα από αυτά τα μουσεία, ένας Πακιστανός ξεναγός μου σύστησε τον όρθιο βούδα με τον αρχαϊκό χιτώνα, τον greekstyle βούδα. Όταν μάλιστα άκουσε την εθνικότητά μου αυτός και πολλοί άλλοι που συνάντησα σε αυτά τα πρώτα ταξίδια με συμβούλευαν να κατευθυνθώ προς το βορρά, στις χαράδρες των βουνών, για να συναντήσω τους συγγενείς μου» ανέφερε σε παλαιότερη συνέντευξή του.

Σύμφωνα με τον θρύλο τους, όπως υπογραμμίζει ο κ. Λερούνης, όταν ο μεγάλος βασιλιάς έφυγε για νέες κατακτήσεις στην Ανατολή άφησε πίσω στα βουνά του Πακιστάν πολλούς στρατιώτες του λέγοντας τους να περιμένουν την μέρα που θα

γυρίσει χωρίς να αλλάξουν θρησκεία, γλώσσα, κουλτούρα, συνήθειες και ζωή. Τα παιδιά των πολεμιστών αυτών 23 αιώνες μετά περιμένουν ακόμα να έρθει ο Σικάτρα, για να γυρίσουν μαζί του πίσω στα αδέρφια τους, στην πατρίδα.

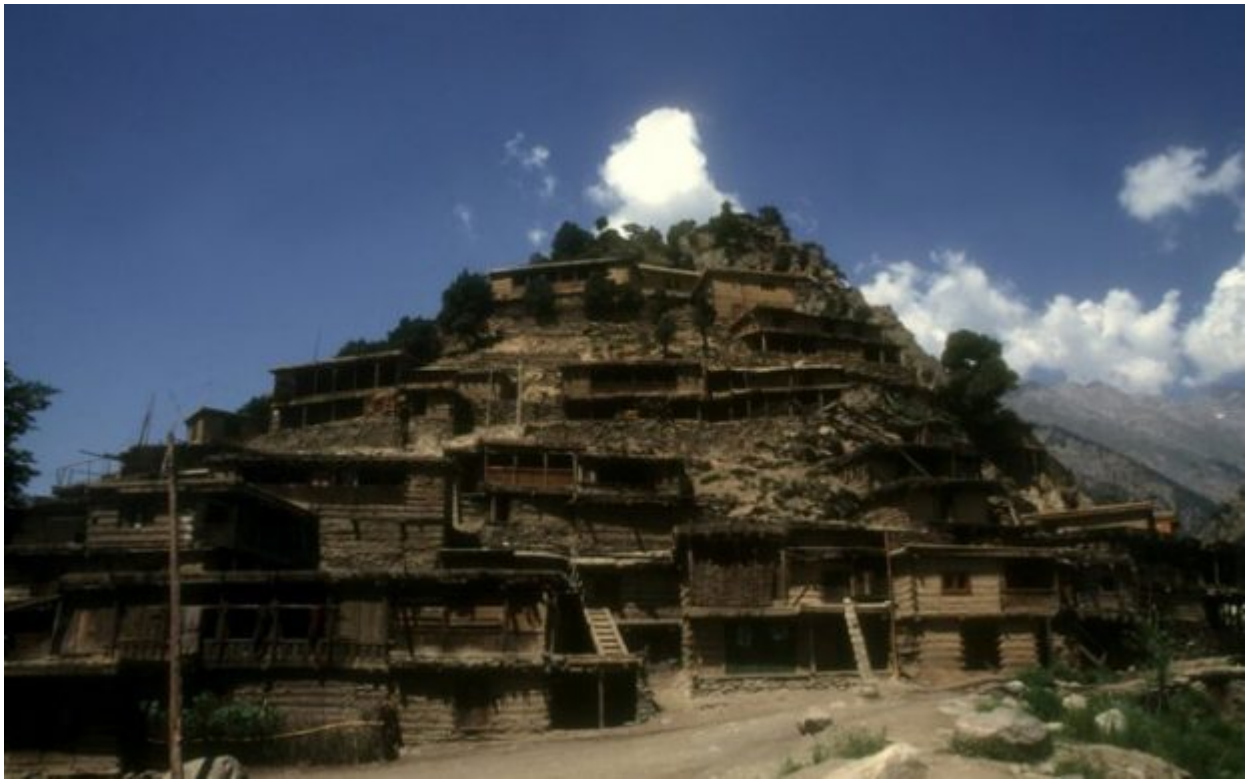

Καθώς διέσχιζε τον δρόμο του Μεγάλου Αλεξάνδρου, όπως αποκαλούν οι ντόπιοι το παλιό μονοπάτι στο οποίο φυτρώνουν ελιές και οδηγεί στα χωριά τους, άκουγε από όλους το ζεστό καλωσόρισμα. «Επισκεπτόμενος τους 30 οικισμούς των τριών χωριών, καθένας χτισμένος σε μια χαράδρα, διαπίστωνα πως οι κάτοικοι με αντιμετώπιζαν σαν συγγενή.

Παρατηρούσα τα χαρακτηριστικά αυτής της φυλής τα οποία έμοιαζαν να είναι μεσογειακού τύπου, καλύπτοντας όλη την γκάμα του μελαχρινού μέχρι του ξανθού με γαλανά μάτια. Διαπίστωνα όμως και πολλά προβλήματα με τα οποία έρχονταν αντιμέτωποι καθημερινά οι κάτοικοι. Η έλλειψη ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, πολλά παιδιά είχαν ρυτίδες από την αβιταμίνωση, η έλλειψη ύδρευσης και πολλά άλλα με ώθησαν στο να οργανώσω τις αποστολές».

Έκτοτε ο κ. Λερούνης αφιέρωσε αρκετά χρόνια από την ζωή του για να βοηθήσει τους κατοίκους σε θέματα υποδομών και εκπαίδευσης. Σύμφωνα με τον ίδιο, οι κάτοικοι από την πρώτη στιγμή του εξέφρασαν την επιθυμία να κατασκευαστούν σχολεία που θα μπορούν να διαφυλάξουν την παράδοσή της φυλής ώστε να μην είναι αναγκασμένοι να πηγαίνουν στα μουσουλμανικά και να αλλαξοπιστούν.

Για το σκοπό αυτό τα μέλη των αποστολών κάθε χειμώνα συγκέντρωναν χρήματα και κάθε καλοκαίρι επισκέπτονταν την περιοχή πραγματοποιώντας κάποιο έργο. Κατά τη διάρκεια των αποστολών αυτών κατασκευάστηκαν εκ θεμελίων και επισκευάστηκαν σχεδόν δέκα σχολεία. Σε αυτά σήμερα φοιτούν τα παιδιά των Καλάς διδασκόμενα πέρα από τα υπόλοιπα μαθήματα, και την μακεδονική καταγωγή τους. Εκτός απο σχολεία κατασκευάστηκαν συστήματα ύδρευσης και σπίτια μητρότητας.

Μέχρι πρότεινος, «η φυλή των άπιστων» όπως χαρακτηρίζόταν από τους λοιπούς Αφγανούς λόγω της άρνησής της να ασπαστεί τον μουσουλμανισμό, είχε περάσει σε μια εποχή κοσμοπολιτισμού αφού την περιοχή επισκέπτονταν τουρίστες, δημοσιογράφοι, ισλαμιστές και πολλοι άλλοι που αναζητούσαν εναλλακτικούς τρόπους ζωής.

Παρόλα αυτά, οι Καλάς είναι βέβαιο πως θα καταφέρουν να επιβιώσουν, αφού πρόκειται για μια κλειστή ενδογαμική κοινωνία, η οποία έχει διατηρήσει την πίστη και την θρησκεία της καθώς και το πολιτικό της σύστημα…Ένα πολιτικό σύστημα χωρίς αρχηγό, που χαρακτηρίζεται ως άμεση δημοκρατία, στο οποίο οι νέοι δίνουν στα 16 τους χρόνια τον όρκο του πολίτη και οι αποφάσεις παίρνονται από την δημογεροντία και την εκκλησία του δήμου…

Δείτε δύο παλαιότερα βίντεο!

Πηγή: briefingnews.gr